

صله‌ی امام رضا علیه السلام به یک شاعر با اخلاص

مرحوم حاج شیخ ابراهیم صاحب الزمانی از مداحان مخلص و مرثیه خوانان باسوز اهل بیت علیه السلام بود او سال‌ها پیش از شروع درس مرحوم آیه الله حائری بنیانگذار حوزه‌ی علمیه‌ی قم، دقایقی چند روضه می‌خواند و آنگاه آیت الله حائری درس خویش را آغاز می‌کرد.

او داستانی شنیدنی دارد که از حضرت رضا علیه السلام برای مدح خویش صله دریافت داشته است! خود نقل می‌کرد که یک بار مشهد مقدس مشرف شدم و مدتی در آنجا اقامت گزیدم. پولم تمام شد و کسی را هم برای رفع مشکل خویش نمی‌شناختم. از این رو قصیده‌ای در مدح حضرت رضا علیه السلام سرودم و فکر کردم که بروم و آن را برای تولیت آستان مقدس بخوانم و صله بگیرم با این نیت حرکت کردم، اما در میان راه به خود آمدم که چرا نزد خود حضرت رضا علیه السلام، بروم و آن را برای وی نخوانم؟! به همین جهت کنار ضریح رفتم و پس از استغفار و راز و نیاز با خدا، قصیده‌ی خود را خطاب به روح بلند و ملکوتی آن حضرت خواندم و تقاضای صله کردم. ناگاه دیدم دستی با من مصافحه نمود و یک اسکناس ده تومانی در دستم نهاد. بی‌درنگ گفتم: «سرورم! این کم است» ده تومانی دیگر داد باز هم گفتم: «کم است» تا به هفتاد تومان که رسید، دیگر خجالت کشیدم تشکر کردم و از حرم بیرون آمدم.

کفش‌های خود را که می‌پوشیدم، دیدم آیه الله حاج شیخ حسنعلی تهرانی، جد آیت الله مروارید، با شتاب رسید و فرمود: «شیخ ابراهیم! «گفتم» : بفرمایید آقا!» گفت: «خوب با آقا حضرت رضا علیه السلام روی هم ریخته‌ای، برایش مدح می‌گویی و صله می‌گیری. صله را به من بده» بی‌معطلی پول‌ها را به او تقدیم کردم و او یک پاکت در ازای آن به من داد و رفت وقتی گشودم دیدم دو برابر پول صله است یعنی یکصد و چهل تومان. (کرامات الصالحین، ص ۲۱۶)

ای که بر خاک حریم تو ملائک زده بوس
رشک فردوس برین گشته ز تو خطه توس

هر که آید به گدایی به در خانه‌ی تو
حاش لله که ز درگاه تو گردد مأیوس